

РЕШЕНИЕ

№ 391

гр. София, 28.01.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 25.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Илияна Александрова, като разгледа дело номер **389** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 и следващите от Административно-процесуален кодекс, във вр. с чл. 134, ал.1 от Закона за О. и въоръжените сили на Република Б (ЗОВСРБ) - отменен.

Делото е образувано по искова молба на Н. И. Й от гр. С., против М. на О., представлявано от министъра на О. да му заплати сумата от 5 520 лв. за обезщетение, представляваща брутни работни заплати поради отмяната на Заповед № КВ-547/05.2008г. на министъра на О. за уволнението му, с решения по адм.д. 2250/2009г. и по 12007/2008г. на Върховен административен съд, и законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на исковата претенция пред съда - 18.062009г., първоначално пред СРС, до окончателното ѝ заплащане.

Като правно основание се сочи чл.134, ал.1 от ЗОВСРБ (отм.) Твърди се в исковата молба, че неколккратно отправяне покана до ответника да заплати посоченото обезщетение, но без резултат.

В съдебно заседание исковата претенция се поддържа така както е предявена, а по възраженията на ответника за прихващането ѝ с получени суми без правно основание, твърди, че е получил обезщетение за прослужени години, а не за незаконосъобразното му уволнение със заповедта, която е отменена впоследствие. Претендира, че изплатеното му обезщетение се приспада при следващо напускане, чл.227, ал.2 ЗОВСРБ (отм.), следва да се приспадне. На основание чл. 236 от същия закон моли съда да приеме, че добросъвестно получени суми не се връщат.

Ответникът - М. на О., в писмен отговор и в съдебно заседание поддържа, че исковата

претенция е основателна по размер, но сумата не следва да се изплати на ищеца, поради направено прихващане на изплатени на ищца суми на отпаднало основание и издадена във връзка с това Заповед № 193/12.04.2010г. на командира на поделение 34630 за прихващане. Правният спор по делото се свежда според процесуалния представител на ответника до основателността на възражението за прихващане, като не се спори, че на ищеца се дължи обезщетение в размер на 5520 лв. по исковата претенция, което признание е обективизирано в посочената заповед. Иска се от съда да постанови отхвърляне на иска, като уважи направеното възражение за прихващане. По делото са приети като доказателства посочените решения на съда, Заповед № 193/12.04.2010г. на командира на поделение 34630, Заповед № КВ-968/20.10.2009г. и Заповед № КВ – 87 / 16.03.2010г. на министъра на О., Предписание с рег. № 1924/26.03.2010г. до ищеца, издадено от помощник началник на щаба на ВВС по ресурсите, Покана за доброволно изпълнение до ищеца от началника на ВВС, Служебна бележка от 13.04.2010г. за месечното брутно трудово възнаграждение на ищеца – в размер на 920,32лв.; Заповед № ОХ-584 от август 2002 г. на министъра на О. относно реда за изплащане на обезщетение на кадровите военнослужещи.

Съдът като обсъди доказателствата, доводите и възраженията на страните, по фактите установи следното:

С Решение № 322/09.01.2009г. по адм.д.12007/2008г. на Върховен административен съд, оставено в сила с Решение № 3864/24.03.2009г. на същия съд, е отменена Заповед №КВ-547/28.05.2008г. на министъра на О. на Република Б, с която на основание чл.128б,ал.1,т.3 и чл.125,т.2 и чл.130,ал.2 от ЗОВС (отм.) е прекратен договор за кадрова военна служба на ищеца – тогава старши лейтенант.

Видно от Заповед № 968/20.10.2009г. на министъра на О., във връзка с Решение № 3864/24.03.2009г. на ВАС, ищецът е възстановен на заеманата длъжност, а предвид променените изисквания за заемане на длъжността, на които той не отговаря, и отказът му да заеме предложената му длъжност, е взет в разпореждане на министъра по посочен щат, и е наредено да му се връчи 6 месечно предизвестие за прекратяване на правоотношението по чл.164,т.2 ЗОВС(отм.). С последваща Заповед №КВ-87/16.03.2010г., министърът на О. е оттеглил отправено до ищеца 6-месечно предизвестие за прекратяване на правоотношението, освободен е от заеманата тогава длъжност, назначен е на друга длъжност – „заместник-началник по техника и въоръжение” в поделение 34630 - Доброславци и е повишен във военно звание „капитан”.

Съгласно Предписание от 26.03.2010г., ищецът е уведомен за оттегленото 6-месечно предизвестие и за назначаването му на нова длъжност с последната заповед, като се посочва, че на основание Заповед № 584/7.08.2002г. обезщетението му в размер на месечното възнаграждение за времето през което е останал без работа – но не повече от 6 месеца, ще му бъде изплатено след връщане на обезщетенията по чл. 227 ЗОВСРБ (отм.). Отделно от това с Покана с рег. № 400-1923/ 26.03.2010г. за доброволно изпълнение, на началника на военновъздушните сили, е определен 14-дневен срок на ищеца за да върне получените обезщетения по чл.227 от ЗОВСРБ (отм.) в размер на 11 194,16лв.

Със Заповед № 193/12.04.2010г. командирът на поделение 34630 – с. Доброславци, на основание отменената заповед № КВ – 547/ 28.05.2008г. на министъра на О. с решението на ВАС, поканата за доброволно плащане от 26.03.2010г. и в изпълнение

на т. 8 от Заповед № ОХ-584/07.08.2002г. на министъра на О., е постановил прихващане на дължимото се на ищеца обезщетение по чл. 172, ал.1 от ЗОВСРБ в размер на 5 521,91 лв., представляваща полученото от ищеца при освобождаването му от кадрова военна служба обезщетение в размер на 11 194,16 лв., поради отпаднало основание, като двете насрещни вземания да се считат за погасени до размера на обезщетението по чл.172,ал.1 от ЗОВСРБ – 5521,91 лв., а ищецът остава задължен за разликата – 5672,25лв., като е наредено заповедта да се приведе в изпълнение от началника на финансовата служба съгласно т. 8 от цитираната заповед от 2002 г. на министъра на О..

Заповед № ОХ-584/07.08.2002г. на министъра на О. е издадена на основание чл.134, ал.1 от ЗОВСРБ(отм.), чл.55, 103 и 104 от Закона за задълженията и договорите, относно реда за изплащане на обезщетение по посочения текст от ЗОВСРБ(отм.) – след отмяната на заповед за прекратяване на кадрова военна служба с влязло в сила съдебно решение, необходимите документи, за внасяне на осигурителни вноски за периода от датата на прекратяване до датата на възстановяването му, а по т. 5 от заповедта - в случай на получено обезщетение по чл.237 ЗОВСРБ(отм.), със заповедта за възстановяване на длъжност по чл. 134,ал.2 ЗОВСРБ(отм.), военнослужещият следва да бъде поканен да възстанови получените обезщетения по чл.237 от същия закон. По т.7 от същата заповед е постановено неприложимост на посоченото по т.5 в случай, че кадровият военнослужещ е възстановен през следваща бюджетна година, след освобождаването му и се взема на щат при министъра на О. за отправяне на предизвестие за повторно прекратяване на договора за военна служба, като се определя, че при повторното освобождаване от длъжност, полученото обезщетение се приспада от размера на дължимото по чл.237(отм.), а при положение, че в срока на предизвестията за повторното прекратяване на договора същото бъде оттеглено, и бъде назначен на длъжност, се отправя покана за връщане на обезщетението по посочената разпоредба. По т. 8 от заповедта е регламентирано, че в случай на невръщане на обезщетението в срока по поканата, на военнослужещия се изпраща писмено изявление за прихващане на взаимно дължимите суми, като двете вземания се смятат за погасени до размера на по-малкото от тях. По тази точка са упълномощени командирите на поделения да подписват изявленията за прихващане. На това основание представената по делото заповед за прихващане от 12.04.2010г., обсъдена по-горе, е издадена от упълномощено от министъра на О. лице.

По допустимостта и основателността на исковата претенция съдът намира следното:

Така предявеният иск е с правно основание чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК във вр. с чл. 172, ал.1 от ЗОВСРБ – искане за обезщетение за вреди от незаконосъобразни актове на административен орган, в конкретния случай заповед №КВ – 547/ 222.05 8. 09. 2008г. на министъра на О. за прекратяване на договора на ищеца за кадрова военна служба, която е отменена. Искът е допустим, тъй като административният акт, от които се претендират вреди, е отменен с посоченото решение на съда, влязло в сила.

Съдът намира, че са спазени и разпоредбите на чл. 108 от ГПК, чл. 205 и чл. 133, ал. 2 от АПК, поради което така предявеният иск му е подсъден и срещу надлежен ответник, като предявен пред съда по седалището на административния орган и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се претендират вредите, вр. чл. 204,ал.1 АПК.

При така изложеното, съдът намира за доказано основанието на иска – наличие на незаконосъобразен административен акт - заповед №КВ – 547/ 222.05 8. 09. 2008г. на министъра на О.. Спорно пред съда е задължението за плащане на следващото се обезщетение, което се признава по размер.

Ответникът не оспорва, че за 6 месечния срок по чл. 134 ЗОВСРБ (отм.)на ищецът следва да се присъди сумата от 5520 лв. - обезщетение на основание същата разпоредба, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба 18.06.2009 г. до окончателното изплащане на сумата. Не е спорно по делото оставането на ищеца без работа през този период.

Съгласно чл. 134, ал.1 от ЗОВСРБ(отм.) в сила при предявяване на иска, идентичен с чл. 172,ал.1 от действащия ЗОВСРБ, при отмяна на освобождаването от съда военнослужещият има право на обезщетение в размер на месечното му възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 6 месеца. Следователно, към датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповед №КВ – 547/28. 05. 2008г. на министъра на О. – на 24.03.2009г. – датата на второто решение на петчленния състав на ВАС, по отношение на ищеца е възникнало правото на обезщетение по чл.134,ал.1 от ЗОВСРБ(отм.), което право не е погасено.

Съгласно чл. 237, ал.1 и ал.2 от ЗОВСРБ (отм.), кадровите военнослужещи при освобождаване от кадрова военна служба получават еднократно парично обезщетение в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20 – съгласно ал.1 , а при повторно освобождаване от кадрова военна служба от размера на дължимото обезщетение се приспада полученото при първоначалното освобождаване - съгласно ал.2.

Следователно, законодателят не е предвидил обвързаност между правото на обезщетението по чл. 134,ал.1 ЗОВСРБ(отм.) на ищеца с възстановяване на дължимите суми за парично обезщетение за прослужено време по чл.237,ал.1 от същия закон, по арг. от съдържанието на посочените норми, съответно за момента на прихващане на обезщетението по последната разпоредба от дължимото такова при повторното прекратяване на правоотношението.

Освен това разглеждането на исковата претенция по спора за дължимостта на обезщетението по чл.134,ал.1 ЗОВСРБ(отм.) - на основание постановената от съд незаконосъобразност на заповедта за прекратяване на договора за кадрова военна служба, е подведомствено на административните съдилища, съгласно чл.128, ал.1, т. 5 АПК, като иск за вреди от незаконсъобразен административен акт. Обезщетението по чл. 237,ал.1 ЗОВСРБ(отм.), което е получил ищеца при първото прекратяване на договора му за кадрова военна служба, не се основава на незаконосъобразен административен акт и разглеждането на въпроси, свързани с това обезщетение не попадат в обхвата на чл.128,ал.1т.5 АПК и не е подведомствено на настоящия съд. Следователно, настоящият съд не може да разгледа по същество допустимостта и законосъобразността на направеното прихващане с обезщетение по чл.237,ал.1 ЗОВСРБ(отм.)

Относим към разрешаване на правния спор по делото е правният извод, че задължението на ответника да заплати на ищеца обезщетението по чл. 134,ал.1 ЗОВСРБ(отм.) е възникнало и същото е обвързано единствено с установяването на незаконосъобразността на акта, но не и с връщане на получено обезщетение по чл.237,ал.1 от същия закон.

Съдът като съобрази признанието на исковата претенция по основание и размер, съобразно мотивите на заповед №193/12.04.2010г. от упълномощено от министъра на О. лице, то намира същата за доказана както по основание и размер, така и за основателно възражението, че претендираното обезщетение следва реално да бъде изплатено, намира така предявения иск за основателен изцяло. При този извод съдът следва да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 5520 лв., ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска - 18.06.2009г. до окончателното му изплащане.

Разноски по делото не са претендирани и съдът не се произнася.

Водим от горното Административен съд - С. град, Първо отделение, 12 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. на О. ДА ЗАПЛАТИ на Н. И. Й с ЕГН 691220, от гр. С., Ж. Л- 10, бл. 112, вх. Ж, .4, А., сумата от 5520 (пет хиляди петстотин и двадесет) лв. – представляваща 6 брутни месечни заплати на ищеца, за обезщетение за вреди от незаконосъобразното прекратяване на договора му за кадрова военна служба.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му .

Административен съдия: